

Escenes veïnals (VII)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

Retrat del veí de l'àtic: un metge retirat i un pèl misàntrop que quan surt al carrer i s'asseu al parc explica contes estranys als nens que l'escolten embadalits. Contes de bacteris i virus, com si estigués encara a dins un quiròfan i ell ho explica com si en fos el protagonista. Relats com el següent...

EL VIRUS DESERTOR.

A l'aguait em trobo vigilant l'entrada de la faringe, d'un individu de mitjana edat, zona constant de conflictes per les corrents d'aire que arriben de la boca i el nas.

Però us explicare com hi vaig arribar...

Va succeir ara fa un any i jo em trobava al final del meu període de formació per ser un bon microorganisme fastigós. Els meus avantpassats eren una colla de bandits tòxics que s'havien guanyat el prestigi en tota la comunitat vírica pel seu rècord anual de transmissió de malalties.

Bàsicament les matèries més importants de la meva formació havien sigut: història universal de les infeccions i malalties (és a dir de les primeres pestes al s.i.d.a.), matemàtiques, idiomes (sobretot la llengua dels globus blancs per poder-los subornar) i arts marcial per saber atacar be les defenses de l'èsser huma.

En aquell moment residia a la falda del Turó de l'Home, i el comitè de virus veterans d'aquelles contrades em varen seleccionar juntament amb altres ex-companys per dur a terme la nostra primera feina, que segons els del comitè era relativament fàcil:transmetre un encostipat comú.

Ens varen donar l'uniforme adequat i vàrem fer unes quantes maniobres, com per exemple entrenament de cops de puny a les cavitats bucals, per tal d'estar preparats per l'inici de temporada vírica per excel.lència:l'hivern.

Quan va començar la temporada al Turó de l'Home, estava tot nevat i era una fabulosa atracció pels humans més petits i també a vegades pels més grans, vinguts alguns de la gran ciutat.(Això ho sé perquè no paraven d'afirmar que a ciutat no neva mai, mai!.)

Un individu de mitjana edat jugant amb la neu amb humans més petits, va rrelliscar i va començar a rodolar muntanya avall. L'individu per tal de salvar-se d'una imminent fractura òssea, va aturar el seu moviment rodatori amb un avet, causant-se un bon bony al cap i una atractiva rascada a la mà per on sortia un bon rajolinet de sang vermella i calenta.

En aquell moment un virus veterà que ens controlava de mala manera va esclatar d'emoció amb un fort crit:

- A l'abordatge!.Heu de complir la vostra missió en homenatge al Sant Gripal i a l'Encostipat Sagrat!.

Havia de saltar a dins d'aquella esclatxa vermelleta i començar a carregar-me un munt de globets blancs que honradament feien la seva feina: vigilar que no entrin partícules aprofitades que vulguin malmetre i destrossar salvatgement l'organisme i el metabolisme de l'èsser huma.

En aquell precís instant se'm plantejaren de nou, un munt de dubtes:

per què havia de seguir realitzant la feina que havien fet meticulosament sempre els meus avantpassats?.Per què havia de seguir sent un virus fastigós?.Per què no podia triar la meva feina segons el meu tarannà?.Per què havia de matar globets innocents?.

Per què li havia de transmetre l'encostipat a aquell pobre home?.

Pobret! Prou trauma ja tenia amb el bony al cap i amb el ridícul causat per la seva caiguda.

No sabia que fer...Sabia que aquesta feina no estava pensada per mi.No em veia capaç d'assassinar a sang freda els globets innocents i començar a carregar-me el sistema immunològic d'aquell individu estabornit.

No tenia vocació de virus!.Mai n'havia tinguda. Hauria preferit sempre ser una partícula de plàcton o un microorganisme qualsevol abans de ser un virus assassí.

De fet tots aquests dubtes ja m'havien sorgit abans sobretot arrel de les meves converses clandestines amb una partícula verda de clorofil.la d'una fulla de pi negre.Però si no m'havia atrevit a moure un pas i engegar-ho tot a rodar fou per por a les repressàlies dels meus severos monitors.

I per tot això sabia que mai arribaria a ser com el meu oncle Sidfrid:un dels més prestigiosos catedràtics i transmissors del síndrome d'immunodeficiència adquirida.

El veterà virus que controlava l'entusiasta ramat de joves i novells virus, veient-me dubtós i amb molta por em va donar el paracaigudes i em va fotre un fort crit que m'ajuda a caure dins l'esclatxa.

Després de recuperar-me de la caiguda, ja que no havia sabut obrir el paracaigudes, vaig veure els meus ex-companys fora de si.

No només feien a la perfecció allò que ens havien ensenyat en el període de formació, és a dir obrir el pas i carregar-se els globus blancs, sinó que a més a més es deleitaven escanyant-los, trocejant-los, esmicolant-los,

apallissant-los, i violant-los i fent tot allò que sàdicament se'ls hi passava en aquell moment pel cap.

Bé...en aquest punt no puc negar que els meus ex-companys no fossin una de les promocions de virus mes creatives de les últimes temporades.

Només quedaven mitja dotzena de globus blancs que es resistien a l'atac indiscriminat dels virus. Alguns dels meus ex-companys, avorrits, es deixaren endur per uns breus instants per la seva vena artística i començaren a construir amb els cadàvers dels globus blancs, originals escultures dignes de ser exposades en una galeria d'art. Per l'esclatxa vermelleta no paraven de sortir globus rojos atrets per l'oxigen de l'exterior.

Tota l'estona havia quedat bocabadat mirant passivament l'espectacle que la cruel batalla oferia als meus ulls.

Un dels meus ex-companys se m'apropa i em digué:

- I tu, que...no fots ni brot!. Mira jo...ja me n'he carregat centenars i tu encara no has encetat la teva punxa.

Era cert. La punxa assassina que tenia sobre el meu cap es mantenia intacte.

Volia ajudar als poquíssims globus blancs que quedaven. Estaven sent humiliats pels meus ex-companys que cada cop es divertien més. Em feien pena, pobrets!.

Volia disfressar-me de globus blanc i per fer-ho havia d'eliminar la punxa que tenia sobre el meu cap i que delatava el meu origen. Vaig decidir trencar-la donant cops de cap contra la paret del vas sanguini. Al fer-ho va trontollar tota la paret, i estic segur que deuria fer gemegar de dolor al malaurat individu. Aleshores jo vaig quedar estabornit al terra del vas sanguini.

Al despertar-me vaig veure una formosa cara i una silueta bella i dolça que em mirava. A l'incorporar-me, em vaig quedar tan encissat d'aquell rostre, que vaig decidir preguntar-li el nom:

- Em dic Maria Veronica Plaquetl. la Antivirussi.

Era una plaqueta molt simpàtica i el seu nom d'influència italiana sonava molt romàntic. Segur que l'individu que estava apunt d'esternudar tenia sang italiana.

Ella em preguntà el meu nom:

- Em dic Judes Viricus Bandid. Bé...tothom em diu Jud.

Aparegué una gruixuda veu que digué:

- Sí, a partir d'ara et diras Judes traïdor, el virus desertor que perd el temps flirtejant amb l'enemic.

Era la veu del virus veterà controlador, el que em va cridar ben fort perquè saltés a dins l'esguerrepada vermelleta. I va afegir:

- Ets un desgraciat!. Un traïdor!. Una deshonra per tota la comunitat vírica del Montseny. Sort que no estan vius els teus avantpassats, perquè se'ls hi cauria la cara de vergonya. I el teu oncle catedràtic, si ho sap, es posara vermell. Vine amb nosaltres, si no vols que t'elimini. Vine amb el teu bàndol!.

- Ara, ja no és el meu bàndol!. Penso ajudar i servir a partir d'ara a qui em vingui de gust.- Vaig dir jo amb un to rancorós.

- Jud, no pots fer res...no tens la punxa- Va afegir amb un to burleta el virus veterà controlador.

El virus veterà controlador va mostrar la seva punxa i va estar apunt d'eliminar-me, però per sort, Maria Plaquetl. la va treure una sorprenent arma i se'l va carregar sense miraments.

Era una manguera amb un líquid que ajudava a disoldre i eliminar les males partícules.

Ens varem adonar que no paraven d'entrar virus i nosaltres ens varem amagar darrera uns cadàvers per no ser descoberts i eliminats.

Llavors sentírem unes fortes sacsejades a tot el vas sanguini i suposàrem que a l'individu movia la mà o li estaven movent la mà.

Em vaig vestir amb la roba d'un globus blanc mort i vaig anar vas sanguini amunt per tal de buscar ajuda de més plaquetes. Quan ho vaig fer, vaig tornar al lloc de l'esclatxa amb una immensa munió de plaquetes. Al mateix temps, varem suposar que a l'individu estava a la infermeria perquè per l'esclatxa entraren unes marxoses gotes de micromina i aigua oxigenada que ens ajudaren a netejar l'indret ple de cadàvers i ens ajudaren també a acabar d'eliminar uns quants virus que quedaven en el transitat indret.

Un cop net i purificat el que fou fins aleshores el camp de batalla, vaig encaminar-me juntament amb Maria Plaquetl. la, una llarga travessia fins l'aparell nasal-fonador-bucal.

Pel camí vaig anar patint unes ràpides mutacions fins a convertir-me en un antiviruss.

Maria Plaquetl. la em va explicar alguns mètodes antiviruss com el de la manguera amb disolvent de partícules tòxiques i el del mirall destrossarmes forànies.

Un cop arribat a l'aparell nasal-fonador-bucal, uns antiviruss veterans foren els meus examinadors en l'exàmen d'ingrés per tal d'aconseguir la feina d'antiviruss. El vaig passar amb una extraordinària nota, gràcies sobretot a les explicacions que la meua plaqueta preferida m'havia fet.

En l'aparell nasal-fonador-bucal, vaig començar la meua primera feina d'antiviruss. Em vaig passar una setmana expulsant virus pel nas en forma de mocs, per la boca en forma de perillosos esternuts i per la gargamella en

forma de tos.

Puc ben afirmar que en l'individu en el qual ara treballo, va estar gairebé més de quinze dies per treure's de sobre l'encostipat i sobretot ho vàrem aconseguir gracies als àgils antibiòtics, que no són tan perillosos com en el període de formació ens varen fer creure.

I així es com vaig anar a parar a la faringe i en vaig convertir en globus blanc i en antivírus. Un any després de la meva arribada en aquest cos humà, celebro aquest primer aniversari amb

la companyia del meu amor, la formosa Maria Plaquetl.la, i el goig d'haver guanyat el premi de millor antivírus revelació. Espero que l'any vinent podré guanyar el de millor antivírus de l'any.

Ah, per cert, amb Maria Plaquetl.la, estem formalitzant la nostra relació i farem la lluna de mel a la vena Aorta.